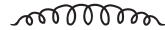

Chương 1

Muội là tên. Không tiểu muội hay muội muội nghe rất thơ rất mộng trong kiếm hiệp Trung Hoa, cũng không xí muội hay ô mai chua chua ngọt của xứ mình. Chỉ đơn giản là Muội.

Muội không biết họ mình là gì. Hỏi. Cô bé trả lời:

– Hồi sáu tuổi theo má vào xứ này...

Hỏi tiếp:

– Má đâu?

– Cũng không biết nữa... – Cô bé mười tuổi trả lời vậy.

Gặng lắm Muội mới rằng thì là...

– Trước không, chứ lúc học mẫu giáo với cô Thúy là Muội nhớ...

Sáng nào ba cũng bế Muội của ba, cục vàng của ba đặt lên yên trước vừa đạp xe vừa hát, đến bây giờ giọng cười và câu hát vẫn còn văng bên tai cô bé:

“Mai một Muội thành người trong xã hội, chúc lớn sang giàu nổi danh khắp nơi, Muội có đi chơi bằng xe hơi mới, chớ cán xe đạp của người ta nghe Muội ơi...”⁽¹⁾

Rồi không hiểu vì sao ba đánh má. Và đánh và chửi và đuổi đi nữa.

– Chửi sao?

Muội nhớ như in những là *tao không ngờ... không ngờ... không ngờ... tao không cần nữa... đi đi... mày đi đi... đồ phản bội...* Sau đó ba lôi hết đồ lễ của má và của cục vàng tên Muội vất ra sân. Bà nội và cô và chú nói chi đó có vắn có điệu lắm... gì mà... tò vò mà nuôi con nhện, ngày sau... Khi xóm giềng đông đồ xem chơi, kẻ cười người nói... ai về nhà nấy đâu đó rồi, má mới ôm Muội vào lòng, nói một câu đến bây giờ Muội vẫn không quên, một câu nhỏ và nhẹ, như gió thoảng, chỉ ba từ đi thôi con.

(1) Lời hát “chế” từ ca khúc “Đưa bé đến trường” của nhạc sĩ Phạm Duy. (BT).

Muội và má lên xe đồ giường nằm. Sáu tuổi, Muội gọn lỏn trong vòng tay của má. Ngủ một giấc, thức dậy đi vệ sinh rồi ăn khuya. Thêm giấc nữa là sáng. Xe vào bến xe Chợ Mới của thị trấn. Chợ thị trấn đông vui nhộn nhịp, không tẻ buồn như nơi Muội đã sinh ra, nơi mà ba đưa Muội đi học... Buổi sáng đầu tiên, má dẫn Muội vào lồng chợ ăn bánh canh cá lóc. Má kêu một tô, sê cho Muội một chén. Muội nhỏ như con chim sâu, nên một chén chứ không hơn.

Con đường bên hông chợ không lớn nhưng đẹp lắm. Cây xanh dọc theo đường và bên trong cây xanh là nhà to ơ là to. Má dẫn Muội rẽ vào hẻm. Hẻm cũng lớn. Muội thích lắm bởi nhà nào cũng có cây xanh và hoa cỏ trong sân. Nơi Muội dừng chân là hai dãy phòng san sát và đối diện nhau. Má và Muội theo chân một cô tầm tuổi như má đến cuối dãy phòng. Cô mở cửa và điện trong phòng rực rỡ sáng. Phòng có giường có cả đệm, máy quạt chạy êm ru bà rù.

Muội lắng tai:

– Em tên Hồng. – Người đưa má và Muội đến nhận phòng nói. – Chồng em là Thanh. Nhà trọ tên Hồng Thanh, còn đại lí vé số của vợ chồng em là Thanh Hồng. Chị chưa có việc làm thì em giao vé

cho bán... Người ở trong dãy trọ của em ngày bán hai trăm vé phở ru. Bán vé số ngày kiếm ba trăm chưa kể khách mua trúng cho thêm... Dân các nơi về đây theo vé số sống ngon lắm chị.

– Dạ... – Má trả lời. – Em cũng tính bán vé số kiếm sống. Nhưng đóng tiền trọ và dần cọc là hết...

– Đâu có sao. Vợ chồng em giao vé cho tay em, bán xong, lời ăn vốn trả. Đâu cần vốn liếng chi mà chị lo.

Vậy là Muội theo chân má rong ruổi, ruổi rong cùng đội quân vé số trên dăm dài thị trấn. Má mời sao Muội mời vậy.

– Mua dùm con tờ vé số chú ơi, cô ơi, chị ơi...

Mấy quán cà phê, quán nhậu, quán ăn xung quanh chợ và thị trấn hầu hết không cho một vé số bất kì nào quấy rầy khách của họ. Muội thì khác, mấy chú cà phê sáng vừa thấy bóng Muội là:

– Ê bé... vô chú mua mấy tờ lấy hên coi...

Chả là Muội xinh xắn dễ thương. Chú nào cũng bẹo má:

– Má ơi... Mắt này ba bảy hăm một ngày nữa lắm thằng xin chết.

– Sao không đi học bé?

- Chú lấy năm tờ. Đếm đi. Biết đếm không...
- Thối tao năm chục...

Nhanh, rất nhanh, Muội biết một trăm, khách mua ba tờ, Muội nói:

- Thối bảy chục, má ơi.

Muội biết tờ đỏ là năm chục, tờ xanh hai chục, mười ngàn thì nhỏ hơn năm chục. Chưa biết ghép vắn mà vậy là thông minh chứ đâu có giỡn chơi. Mua bán kiểu này giúp Muội biết hai với hai là bốn.

Trong dãy trọ có thằng cu Đen. Đen hay hát một ngàn đi với một ngàn, một ngàn đi với một ngàn là hai... Và Muội nhớ cô giáo Thúy dạy cho cả lớp hát bài một với một là hai, hai với hai là bốn, bốn với một là năm, năm ngón tay sạch đều...

Rồi má mua một chiếc xe đạp.

Buổi tối, má đưa Muội đến Tịnh xá Ngọc Y. Từ nhà trọ lên Tịnh xá là ba cây số. Tịnh xá có một lớp học tình thương do các ni sư vừa dạy chữ vừa giáo lí nhà Phật. Vậy là, ban ngày Muội theo má bán vé số, đêm về học hành kiếm chút chữ bỏ bụng với người ta. Sáu giờ là tập viết, đánh vắn. Bảy giờ tập trung để đánh chuông đánh lễ công đức của nhà Phật.

Đúng sáu tháng, một đêm một tiếng chuông, Muội cộng trừ nhân chia gọi là tốt tốt. Bảy chục tờ vé số, một tờ lời một ngàn ba, ta có chín mươi mốt ngàn. Điện tháng này xài sáu mươi số vậy, trung bình một ngày xài hai số, mỗi số ba ngàn rưỡi là hết bảy chục, thêm tám trăm tiền phòng là tám trăm bảy. Má và Muội ngày bán được hai trăm vé. Lời trên dưới hai trăm rưỡi... Kể ra lớp tình thương dạy học cũng ngon lành chứ đâu có giỡn chơi.

Và đêm nào, Muội cũng công phu cùng tiếng mõ lời kinh từ bảy đến chín giờ, nên Chú Đại Bi hay Bát Nhã Tâm Kinh, Muội lòng lòng như cháo chảy. Muội còn biết đánh lễ là một nghi tiết quan trọng trong Phật giáo. Theo đó, Phật tử sẽ thực hiện hành động cúi lạy, đồng thời đập đầu trước Đức Phật, Bồ Tát một cách cung kính để thể hiện tấm lòng chân thành và sự tôn thờ tín ngưỡng với các bậc tôn quý.

Nhưng rồi đêm ấy má không đến đón Muội như thường lệ.

Người nghe - một ông già ria mép bạc trắng, tóc muối nhiều hơn tiêu - hỏi:

- Con không biết má đi đâu à?

Con bé mười tuổi mắt ráo hoảnh:

– Ông chủ trọ Thanh Hồng với mấy cô mấy chú nói...

– Nói sao con?

– Họ nói có lẽ má con bị tai nạn. Con chạy lên đa khoa nhưng không có. Mấy cô chú nói, dám họ đưa thẳng lên bệnh viện tỉnh. Lúc ấy con mới sáu tuổi rưỡi, đâu có biết tỉnh ở chỗ nào mà kiếm hả ông Năm.

Ông già được gọi là Năm thở dài:

– Sau đó thì sao?

– Ông Thanh Hồng đâu dám đưa vé số cho con đi bán. Ông ấy sợ bị tui xì ke trấn lột. Con ở thêm một tháng trong phòng trọ thì phải ra sạp chợ vì hết tiền má cộc cho nhà trọ. May mà có sạp chợ và chợ.

– May sao hả con?

– Ba giờ sáng chợ đã nhóm bởi là đầu mối. Con đi lượm ba cái củ cải trắng, củ cải đỏ còi cộc hay hư thúi chế biến thành bổi cho mấy xe bánh mì thịt cũng sống được, ông Năm. Ai sai chi làm nấy, nên kiếm đủ vốn lại tiếp tục vé số và mượn ghế đá công viên này làm nhà.

– Quê con ở đâu?

– Con không biết. Con theo má hồi sáu tuổi nên có biết gì đâu ông.

– Còn ba con thì sao?

– Hồi nhỏ không rành, chứ bây giờ con biết tò vò nuôi nhện là sao rồi, ông Năm.

– Là sao nói ông nghe?

– Mấy cô chú bán vé số đọc lòng lòng là tò vò mà nuôi con nhện, ngày sau nó lớn nó quỵện nhau đi, tò vò ngồi khóc tỉ tỉ, nhện ơi nhện hỡi mày đi đằng nào... Cô chú nói con chỉ là con của má nên ba bỏ.

Ra là vậy nên Muội không có họ.

* * *

Già Năm nhìn nơi Muội cư ngụ từ bảy tuổi đến bây giờ là mười tuổi mà chùng lòng. Đó là một chiếc ghế đá. Chiếc ghế ba người ngồi, dài chính xác một mét hai. Đây là nơi qua đêm của Muội. Với một tấm nilon Muội trải dưới bụng ghế làm chiếu. Một chiếc mùng con tránh muỗi và một chiếc mền con rỗng loại rẻ tiền để đắp nếu lạnh.

– Mưa thì sao?

Muội trả lời:

– Mưa thì con lót dưới ghế mấy tấm mút bọc tủ lạnh. Con cắt vừa đủ chiều ngang cái ghế để giấu cho dễ.

Già Năm ngơ ngác. Sáu mươi lăm vẫn ngơ trước những điều không hề biết:

– Giấu làm chi?

– Chín giờ công viên mới hết người đi dạo. Cũng là lúc bọn con ngủ nghỉ...

Muội giấu hai tấm mút bảo vệ tủ lạnh, mỗi tấm dài sáu tấc dưới bụng ghế bằng cách dán băng keo hai mặt. Bốn giờ sáng, giờ của thể dục nhịp điệu và của câu lạc bộ dân vũ nhảy múa. Muội thức giấc, cho mừng mền vào ba lô đã chiến, mút dán lại dưới bụng ghế.

Chao! Thương quá thì thôi.

– Rồi ba lô con để đâu?

– Con gửi cho chú Tĩnh.

Láng giềng của Muội là Tĩnh. Cũng ghế đá làm nhà, Tĩnh áng chừng ba mươi. Từ chân đến đầu trên một mét một chút. Thương đế – nếu có, mà có thật chứ không nếu – thường khi rất độc ác. Cho ai, ngài cho đủ từ tiền tài đến địa vị. Đã dọa, ngài đầy cho chí chết. Dị tướng, Tĩnh còn mang một gương

mặt dị hình. Cũng mắt mũi môi má, nhưng không là má môi mắt mũi. Không diễn đạt bằng chữ hay bằng lời với khuôn mặt của Tĩnh. Một bộ dạng khác thường.

Và lí lịch cũng kì dị. Tĩnh gật đầu chào ông Năm và đưa cho Muội một hộp mút, loại dùng đựng thức ăn đã chiến:

– Xôi cút nè Muội. Mười ngàn.

– Ông Năm ngồi chơi, – Muội nói, – con đi rửa mặt đánh răng... – Rồi quay qua giới thiệu. – Đây là ông Năm. Chú Tĩnh cho ông Năm mượn cuốn sổ dò, sổ của con mới thay nên không có giấy dò tuần trước.

Già Năm nhìn theo cô bé con rảo bước về phía bệnh viện huyện. Ông nhìn Tĩnh và dị tướng nhận ra ánh ngạ nhiên trong mắt lão gia:

– Nó ghé bệnh viện mượn nhà vệ sinh để làm sạch mặt mũi, chứ có chi lạ đâu chú ơi. Bọn này ghế đá là nhà công viên là quê quán thì vậy là ngon rồi. Chú dò sổ hả? Mua giúp con mấy tờ với.

– Ủ... xé đại chú hai tờ...

– Ông giống tui...

– Giống sao? Giống cái gì?